

Het schilderij

‘Wat een prachtige dag om te schilderen,’
zei Vogel. Ze zette de ezels en de kwasten
klaar in haar tuin.

‘Ik heb nog maar één keer geschilderd,’
zei Beer. ‘En dat was mijn voordeur. Dus
ik denk niet dat ik er goed in ben.’

‘Geef niet, Beer. Iedereen kan
schilderen,’ zei Vogel. ‘Hé, laten
we die boom schilderen.’

Vogel wist precies hoe je een schilder moest zijn.

Ze gaf wat tips zoals: ‘Doe één oog dicht’ en ‘Doe een stap achteruit, krab aan je kin en zeg “Hmm”.’

‘Hoe gaat het, Vogel?’ vroeg Beer.

‘Fantastisch. Ik ben *dol* op schilderen.

Schilderen is zo fijn. Hoe gaat het bij jou?’
vroeg Vogel.

‘Oké,’ zei Beer.

‘Mag ik het zien?’ vroeg Vogel.

‘Ja, maar het is nog niet af,’ zei Beer.

Vogel wierp er een blik op.

Het was ongeloofelijk.

Het was prachtig.

Het was zelfs beter dan de echte boom.

‘Wat vind je ervan?’ vroeg Beer.

Vogel keek naar Beers schilderij en toen naar dat van haarzelf.

Ze haalde haar schouders op.

‘Het is niet slecht... voor een beginner,’ zei Vogel.

Vogel ging zitten en probeerde haar schilderij mooier te maken. Wanhopig. Ze deed nu echt haar best. Maar het werd alleen maar slechter en slechter.

‘Wauw!’ zei Konijn. ‘Beers schilderij is *waanzinnig*. Eekhoorn! Das! Moet je zien wat Beer heeft gemaakt.’

Al gauw had zich achter Beer een grote menigte verzameld, die klapte en juichte bij elke penseelstreek.

Toen keken ze bij Vogels schilderij.
Niemand juichte, niemand klapte,
niemand zei iets.

Vogel kromp in elkaar. Ze vond
schilderen niet meer leuk.

‘Wat ben *jij* aan het schilderen,
Vogel?’ vroeg Eekhoorn, terwijl hij
zijn lachen probeerde in te houden.

Toen ze dat hoorde, smet Vogel
haar schilderij de lucht in en
beende boos het bos in.

‘O, *Beer*, je bent zo *geweldig*.
Beer, je bent een genie. *Beer*, je bent
de *beste*. O, en trouwens, *Vogel*, jij
bakt er niks van!’

‘Ik HAAT schilderen,’ zei Vogel.

Beer kwam Vogel zoeken.

‘Ah, daar ben je,’ zei Beer.

Vogel zei niks.

Ze had geen zin om te praten.

Beer schoof naast haar.

‘Vogel. Jouw schilderij...’ zei Beer.

‘Mag ik het hebben? Het zou heel
mooi staan in mijn leeskamer.’

‘*Mijn* schilderij?’ vroeg Vogel.

‘Dat van mij? Vind je het mooi?’

‘O, het is prachtig,’ zei Beer.

‘Het is erg... interessant.’

‘Je houdt het op z’n kop,’ zei Vogel.

‘Het is *zo* goed, dat het prachtig is
hoe je het ook houdt,’ zei Beer.

Beer vond het schilderij niet echt mooi. Ik bedoel, moet je zien.

Maar hij was erg gesteld op Vogel, en het zou hem aan haar doen denken. En dus *was* het ergens ook een prachtig schilderij.

Beer zei dat hij het mee naar huis zou nemen en terwijl hij wegliep, riep Vogel: 'Ik maak nog veel meer schilderijen voor je, Beer! Eén voor elk hoekje in je huis!'

Wat een bofferd, die Beer.